

Lívsjáttandi stríðsmaðurin

Elisi Poulsen (f.22.juni 1951 d. 23.juli 2019) til minnis

Hann vildi liva lívið, so leingi hann var her. Hann bjóðaði herviligu sjúku síni av hvønn einasta dag. Gramdi seg ikki, vandi hart og áhaldandi, hevði gott mót og gjørdi vældámdu fríggjakvøldssendingarnar "Upp á tá", líka til livstráðurin slitnaði. Hann elskaði veruliga hetta arbeiði eins og allar hinar sendingarnar, hann gjørdi, og sama var við flestu lurtarunum.

Minnist, tá hann sum unglingi kom til Sandoynna at vitja fyrst í 70-árunum. Búði tá í Íslandi. Øll kendu hann, og øll vóru góð við hann. Vit búðu á Sandi, og heimið hjá pápasystir hansara Mariu og Klæmint Oknadal, sálu, var tilhald okkara í Skopun. Hetta var ein familja við stórum samanhaldi. Komst tú á gátt har sunnudag seinnapartar, var tú boðin innar í stovuna, har Klæmunt stundum sat sunnudagsklæddur og sang úr Føroya Fólks Hugaligt var tað, at alt, sum bindir menniskju saman, sjónleikur, tónleikur, mál og mentan, hevði stóran áhuga hjá Elisi. Og so ikki um at tala lívstreytirnar hjá fólkinum – og altíð við tí góða orðinum.

Elis visti so nógv um íslendskan politikk og var hugtikin av, hvat fólkíð har hevði megnað. Tað kom mær til góðar og gav mær íblástur, at hann var so áhugaður í politikki og visti so nógv um íslendsk viðurskifti. Hóast Føroyar og Skopun vóru hansara eitt og alt, so var hann sera hugtikin av dirvi íslendinga til at taka ábyrgd av sínum landi. Hann var eitt gott umboð fyri Ísland í Føroyum og eitt gott umboð fyri Føroyar í Íslandi, har hann regluliga var at hoyra við tíðindum úr Føroyum við íslendskari tungu í útvarpinum. Eisini haðani síggjast minningarorð um Elis.

Elis møtti trúliga upp á flokstingum Tjóðveldisflokksins, meðan hann orkaði, og hevði altíð nakað beinrakið og skilagott á hjarta. Onkuntíð stillaði hann upp eisini. Men hjá honum gekk flokkurin langt fram um egin áhugamál. Mikil ogn var í honum sum floksarbeiðara.

Elis var útbúgvinn garðyrkismaður í Hveragerði í Íslandi, tað er ein Edens

urtagarður, ið liggur á veg út til Bessastaðir. Har eru víndrúur og bananir og alt, sum grógva kann, og har hava nógvir føroyingar vitjað.

Jonna og Elis giftust 15. aug. 1981, og sjáldan havi eg sæð eydnusamari brúðarpar. Jonna misti mammu sína, tá hon var 8 ára gomul, og øll ynsktu vit, at eyðnan nú altíð skuldi verða henni við lið. Elis flutti heim á Sand og bygdi eitt vakstrarhús á Kjálkanum

á Sandi. Minnist meg rætt, fór alt í sor í jólaódnini á sinni, og mælt var frá at byggja uppafur.

Elis misti tó ikki mótið, og ongatíð var hann ráðaleysur. Fór nakað aftaná til arbeiðis í útvarpinum og gjørdist ein fólkakærur útvarpsvertur, men alsamt búgvandi á Sandi. Var klúgvandi, fór hann um Skopunarfjørð hvønn dag, og hann elskaði sítt arbeiði. Hitti tú hann á Havnargøtum,

so var tað serliga konan og børnini, hann tosaði um. Hann og Jonna fingur stórar avbjóðingar, tá dóttirin Mia gjørdist álvarsliga sjúk av herviligari sjúku. Við miklum stuðli og hjálp frá foreldrunum, eyðnaðist henni at gerast frísk aftur.

Vit gloyma ikki sjónvarpssendingina um Elis og parkinsonsjúku hansara, sum hann nevndi: Ein lúsa fylgisveinur. Tað nam við

okkum, tá hann endaði sendingina við at siga, at hann hevði eitt ynski aftrat í lívinum, og tað var at sleppa at uppliva, at abbasonurin Kjartan varð konfirmeraður. Tað mundi eyðnast, tí tað verður Kjartan helst komandi ár.

Var Elis ein stríðsmaður, so var Jonna ein fyrimyndarlig kona, ið bardist alt tað, hon var ment fyri, at Elis skuldi hava eitt lív við meining í. Hon stuðlaði honum í einum og øllum. Hon megnaði at geva manni sínum ein virðiligan gerandisdag við meining í, og haraftrat upplivingar. - Ferðaðist við honum í húsbilinum millum oyggjarnar og millum lond, so tey kundu fylgja við børnum, ommu- og abbabørnum, vinfólkum í Íslandi og í Noregi eins og til dansibandsfestivalar. Hon megnaði at vera kona, persónligur stuðul, bilførari, røddin, tá hansara rødd tagnaði, og at geva honum tryggleika í tungu døgnum.

Góða Jonna, tað er so mangt, eg kundi havt hug til at nevnt um tøk tíni árin, meðan Elis hevur verið sjúkur. Lat meg enda við einum tanka, sum mong doyggjandi hava fest á blað um, hvat tey kundu hugsað sær at gjørt betur, um tey sluppu at liva umaftur. Afturvendandi tykist at vera: Oftari at siga við mín/mína kærasta/u, at eg eri góð við teg og hámeti og eri takksam/ur fyri tín stuðul og tína hjálp. Í so máta kundi Elis róluga leggja eyguni saman. Frá fyrsta degi tykkara dugdi hann eisini at samskifta um hesi viðurskifti, og tá røddin tagnaði, dugdi hann við eygunum at siga tað, ið er týðningarmikið og miklast. Tí Tey ið fylgjast frá vársins tíð, og inntil grasið fólmar, kenna skulu á hvørji stund, at kærleikin aldri kólnar, men líðirnar grønkast hvørt einasta ár. (J.Dahl týddi)

Jesus veri hjá tykkum øllum.

Karin Kjølbro